korda. Tundsin agga tük aega pärrast sedda, et minno ihho rammud järsko nórgaks ollid läinud, et pallenággo ärralóppes, et käed tó kallal peagi ärrawäsisid, ja et jallad hakkasid wabbisema. Ollin nüüd hopis teist modi innimenne. Sain önnetumal wisil selle mõtlemisse peále, nago sest olleks sü, et ei wõtnud ennam, nenda kui wannaste, wina omma joudo kinnitusseks. Hakkasin siis jälle igga hommiko üks, pärrast kaks, pärrast kolm sutáit wõtma, senni kui tagga järrel ei mu wisil, kui wina puddeliga taskus wälja astusin.

Minno tootusse sanna, mis omma surrija emmale ja omma nutja naesele olli ni tubliste annud, olli hopis meleşt ärralangend. Endine meleto ellamisse wiis läks nüüd weel sandimaks. Sest said maia asjad üsna raisko, et wallitsust ep olnud ennam ei polegi mitte. Kullutasin ikka rohkeminne kui sisse tulli. Ei jäksand teniatte palka egga toitmist murretseda.

Nemmad jätsin mind siis hopis mahha. Piddin kalli hinnaga päitliſt palkama, et agga moisa tööd saaks tehtud. Wõllad läksid ikka rängemaks, aidad ikka tühjamaks. Leidsin omma nutjad naest ja wätimaid lapsi tihti kül sõmata enneſe ette, siis kui õhtul joobno peaga koio tullin. Hirm ja wärristus kippub peále, sedda mele tulletades, et, kui lapsed leiwa pudo pärrast winguſid, ma neid piitsaga peksin.

Sest kurjaſt maia ellamisseſt moisa wannemad ei sanud suurt märko sepärrast mitte, et wagga naene sedda minno rasket süüd armastussega kinni kattis, mis süüd agga tagga järrele sedda ennam piddi ilmsiks sama. Minno wõlla-usſujad otsisid ennestele kohto poleſt abbi. Keik perre warranduſt sai voksioni wisil ärramüdud. Isse langesin kibbeda wallo al haigewodi peále. Weel kibbedam agga olli se hinge piin, kelle kätte nüüd wast sain. Tulline kahhetseminne sai päwal ja õsel minno seltsimeh-

Eesti-ma rahwa Kalender 1849, lk. 28